

Jdocu

Never Ending Journey "המסע שלא נגמר"

By Eli Atias

קצה היער, שקט.

מאות אנשים נכנסים בדממה אל הצריף הגדול. כשאני רחוק מהבית אני מרגיש יותר יהודי, וכשנהמת התפילה החרישית מתחילה לעלות, אני רוצה להצטרף אליהם בתפילת ה'קדיש' על אבא שלי, היום, יום השנה למותו. בבית קשה לי עם הטקסט, ופה זה מרגיש נכון. בסוף התפילה, גאטו, ראש המחנה בגונדר, מבקש מאתנו לא לשכוח את הרגע הזה, להיות שגרירים שלהם לאורך הדרך המפותלת אל ציון. שלוש שנים לאחר מכן אני וחבריי מצטרפים למשימה, והופכים לשגרירים עבורם.

בראשית שנת 2013 ממשלת ישראל החליטה להעלות מאתיופיה את כל מי שהוגדר כיהודי. באותו רגע המסע של יוצאי אתיופיה מגיע לתחנת הביניים שלו: תמה הדרך הפיזית מאתיופיה, ומתחיל המסע בשביל הצר אל הישראליות, מסע שאנחנו מצטרפים אליו שוב, כדי להכיר את התרבות, את השפה, ואת המראה. אנחנו מחפשים את החיבורים שיגשרו על פערי התרבות, ומוצאים את ההיסוס והחשש. באנו מאהבה, והתמונה נחשפה בפנינו במלוא עושרה וכאבה.

התמונות שאנו מביאים כאן יסומנו, יום אחד, כאבני הדרך הרשמיות בסיפור התערותם של בני אתיופיה בחברה הישראלית: תמונת איש משמר הגבול שוויתר על כיסא הקייס, חניכי תנועות הנוער, דמעותיה של מלכת היופי הראשונה, ושאגת הניצחון של הזוכה בתוכנית הריאליטי. בצידן אנחנו מביאים גם את תמונת הקשיים שלא נגמרו, מאבקם של התלמידים בשפה ובבדידות, וחרדת ההורים שלמדו את שפת הארץ מילדיהם. אספנו תמונה לתמונה, עבור אלה המנסים לשמר את העבר המפואר של קהילת יוצאי אתיופיה, ואת סיפורם במסע לישראליות נוסח שנת 2013.

תערוכה זאת מוקדשת לאלה שעדיין צועדים הביתה.

אלי אטיאס

אוצר.